

brugt i det foregaaende Aar, idet der er brugt en lille Smule mere end tidligere. Man har ikke haft noget at indvende mod Grunden til denne Merudgift, og det har ogsaa forekommet os, at det vilde føre for vidt, dersom man med Hensyn til saadanne Udgifter skulde forlange Erhvervelse af en Tillægsbevilling.

Det tredje Punkt findes i Tillæg B. Sp. 39, og vedrører Indenrigsministeriet. Der findes ved Udgifterne til Maskin- og Redeltillshuset en Overskridelse af 300 Kr. paa Lønningerne ved Fabrikinspektorerne, som vare budgetterede med 29,800 Kr. Det oplyses, at Grunden hertil er, at der til hver af de to Fabrikinspektorer i Aarets Løb vil være at beregne et yderligere Alderstillæg, som imidlertid er blevet forglemt optaget paa Finanslovsforslaget. Der siges Statsrevisorerne, at disse Alderstillæg „for en Ordens Skyld burde være opførte paa Tillægsbevillingslovsforslaget“. Der har i Udvalget været noget delte Meninger, inden vi kunde finde vort endelige Standpunkt. Det er jo ganske vist saa, at det vilde være aldeles formelt at forlange en Tillægsbevilling, idet det er givet, at Udgiften skal afholdes, og det er en Forjæmelse, der let kan indløbe. Vi have dog ment, da Statsrevisionen har udtalt dette, at maatte indrømme, at dens Bemærkning ganske vist, naar man skalde være fuldt korrekt, for saa vidt er rigtig, som der er det særlige med Hensyn til Lønninger, Alderstillæg og deslige, at der i Anmærkningerne til Finansloven foretages en Beregning af den til Aaret fornødne Sum, og den bygges paa de Lønninger, som Embedsmændene have, og de Forandringer, der ventes at tilkomme i Aarets Løb. Vi lægge ikke nogen Vægt derpaa, men i Konsekvens af den Fremgangsmaade, der følges ved Finansloven, kunde det have været naturligt, om Ministeriet, idet det selv udtalte, at der foreligger en Forglemmelse, havde søgt en Tillægsbevilling. Vi lægge i øvrigt, som sagt, ikke stor Vægt paa det, det er jo i høj Grad formelt.

Efter at have gennemgaaet disse 3 Tilfælde, hvor der altsaa henvises til Erhvervelse af Tillægsbevilling, skal jeg omtale 5 Tilfælde, hvor Statsrevisionen omtaler, at Regeringen har savnet Hjælp til Udgiften, at den ikke burde have været afholdt uden særlig Bevilling eller deslige. Disse ere af en noget anden Bestaffenhed, og den af Statsrevisionen brugte, fra de andre Tilfælde afvigende Form bærer ogsaa Vidnesbyrd om, at Statsrevisionen har fundet, at disse Udgifter laa uden for Finanslovens Ramme, og heri har Udvalget ment at maatte give Statsrevisionen Ret. Ikke at

vi dermed just vilde sige, at de derfor nødvendigvis skulde være optagne paa Tillægsbevillingsloven. Her kan jo ogsaa møde Tilfælde, hvor det f. Eks. ikke paa Forhaand har ladet sig forudsæ, at denne Udgift vilde komme. Den kan komme i Slutningen af Finansaaaret, eller Forholdet kan ogsaa være det, at den vel kommer tidlig paa Aaret, men at Spørgsmaalet ikke kan opsættes, og at der saa ikke er Tale om at give Bemyndigelsen til endnu i Slutningen af Aaret at afholde en Udgift, men at godkende, at en Udgift allerede er afholdt. Men det hører dog til de Tilfælde, med Hensyn til hvilke man vistnok, som jeg berørte før, maa anse det for hensigtsmæssigt, om de som Regel kunde blive gjort til Genstand for Bevilling under Forhandlingen om Tillægsbevillingsloven.

Af disse Tilfælde forekommer det første i Tillæg B, Sp. 41—42, det vedrører Kirke- og Undervisningsministeriets Understøttelseskasse. Det vil ses der, at det ordinære Beløb har været bevilget med 8,500 Kr. Det er overskredet med — jeg tager runde Tal — 3,400 Kr., dels 1,690 Kr., der hidrøre fra tidligere Finansaar — et Spørgsmaal, som jeg kommer til senere, og som jeg derfor ikke nu skal komme ind paa — og dels noget over 1,700 Kr., der ifølge de Anmærkninger, som have været tilstillede Statsrevisorerne, hidrøre fra Understøttelser, som man i Finansaaaret 1893—94 i Betragtning af det anslaaede Beløbs Utilstrækkelighed har fundet det nødvendigt at udrede uden for dette. Derom have Statsrevisorerne bemærket, at de maatte hævde, at Ministeriet har savnet Hjælp til at overskride Kontoens ordinære Beløb, og det forekommer Udvalget, at naar henses til Kontoens Bestaffenhed — Understøttelser — maa man gaa ud fra, at den Sum, som er bevilget, er Maksimum af det, som Lovgivningsmagten har ment burde anvendes i det paagældende Aar paa denne Konto, at der vel kunde anvendes mindre, men at der ikke burde anvendes mere, at det altsaa, for saa vidt ikke Udgiften maatte være af den Bestaffenhed, at den er kommen uforudset i Slutningen af Aaret, havde været naturligt, om Ministeriet havde søgt en Hjælp dertil ved Tillægsbevillingsloven. Paa Finansloven kunde den jo ikke være søgt, naar man tager Hensyn til Understøttelsernes Bestaffenhed, idet det ikke er Understøttelser til visse navngivne Personer, men en Konto, hvoraf Ministeriet efter sit eget Skøn kan yde Understøttelse.

Den anden Post, som hører ind under denne Klasse, er den følgende i vor Betænkning anførte vedrørende Udgifterne til Se-